

VISIŠKAS IŠLAISVINIMAS

 Šį rytą aš kažkaip nežinojau, ką pasakyti. Aš sėdėjau ten gale su broliu Egan, ir išgirdau. . . Brolis Nevilas kažką kalbėjo ir žiūrėjo į mane. Ir aš paklausiau brolio Egan: „Ar jis kviečia mane?“

Ir jis atsakė: „Jis kviečia“.

² Ir tuomet, štai aš čia, kad kažką pasakycčiau šį rytą. Aš galvojau, kai buvau. . . Ventilatorius ten, kur jie. . . traukia balsą, tiesiog ištraukia jį, kai jūs kalbate. Atrodo, kad ventilatorius tiesiog atimą balsą.

Aš girdėjau. . . liudijimą, kai buvau ten, kad pasimelsčiau už moterį telefonu. Ir tas, kuris priėmė pranešimą, užmiršo užrašyti tos vietos miestą, kur reikia paskambinti, nuo Dr. Morrison žmonos. Ir aš tiesiog pasakysiu jums, ką aš padariau, dėl visų jūsų maldų ir dėl savo. Aš uždėjau rankas ant telefono ir nurodžiau į numerį, kur tai bebūtų ir paprašiau Šventosios Dvasios, kad nueitų pas moterį. Taigi, aš manau, kad Jis išgirdo tai lygiai taip pat, kaip Jis išgirstų, jeigu mes. . . Suprantate? Ir aš tiesiog padėjau jį. Ir gali būti, kad Viešpats taip ir norėjo. Suprantate? Galbūt, kad taip būtų geriau.

³ Ir tuomet, kol ten buvau, aš išgirdau liudijimus iš kai kurių, sakant, kad sesuo Rook turėjo. . . Aš manau, kad brolis Nevilas pasakė, jog ji turėjo kažką panašaus į psichikos sutrikimą. Laikykimės Dievo dėl šito, tiesiog prisimindami šį vieną dalyką: Dievas pažįsta Savuosius. Jis viską apie juos žino.

⁴ Ar jūs gerai girdite ten gale? Jeigu negirdite, čia yra keletas laisvų vietų. Jūs galite pakeisti, jeigu norite. Ir, pažiūrėkime, ar šis yra pagrindinis mikrofonas? [Broli sako: „Ne, pone“—Red.] Ar štai šitas *čia*, pagrindinis mikrofonas? Gerai. Pažiūrėsime, ar mes galėsime bent šiek tiek priartinti. Kaip maždaug štai čia, Gene? Tai bus tiesiog puiku. Ir kartais aš tiesiog šiek tiek užkimstu; aš gana daug pamokslauju. Ar taip geriau? Ar geriau girdisi?

⁵ Ir mes tikrai prisimename juos maldoje. Ir mes norime pranešti apie šlovingą susirinkimą iš. . .

Ar aš žiūriu į seserį Rook? Pagalvojau, kad žiūriu į ponią štai ten, kuri panaši į ją. Aš pagalvojau: „Tikrai aš čia nekalbu antrininkui“. Aš žvelgiu į kažką, kas panaši į ją, ten gale. Ji yra Švento Edvardo ligoninėje.

⁶ Ir taigi, Klivlende, Tennesyje, taip pat Kalifornijoje vyko šlovingi susirinkimai. Viešpats gausiai palaimino ir Jis padarė daugybę dalykų. Ir mes tuo džiaugiamės. Laimingi, kad mes

galime sugrįžti į savo draugiją, pranešdami apie Dievo gerumą ir malonę. Tokiu būdu jie darė Biblijoje.

⁷ Aš vertinu brolio Nevilo, ar brolio Beeler malda, kaip jis meldėsi už žmones, ir—ir prašė pagalbos ir malonės. Ir jei tik mes atidžiau pažiūrėsime į viską, kas vyksta, jūs visada rasite, kad tame yra kažkas tikrai tikro. Ir tuomet, kai brolis Nevilas atėjo ir atvedė šiuos diakonus ant pakylos ir visa kita, kad—kad išsakytų Dievo palaiminimus bažnyčios paaukojimas, aš girdėjau, kaip jis kalbėjo maldoje Dievui apie tuos vyrus, ir kaip jie meldėsi vienas už kitą. Ir man labai malonu girdėti pastorių, kuris gali melstis už savo diakonus, ir diakonai, savo ruožtu, meldžiasi už pastorių. Kai jūs matote, kaip bažnyčia įeina į tokį bendradarbiavimą, na, kažkas turi pajudėti. Būtent tokioje tvarkoje ir turi būti bažnyčia. Ir tai man tiesiog davė idėją temai. Aš ruošiausi kalbėti apie palaiminimą Kadeše, ir atsisakymą išklaudyti žvalgų pranešimo, bet tuomet aš persigalvojau, apie kai ką kitą.

⁸ Ir taigi, dėl išgydymo, aš tiesiog turiu nedidelį liudijimą, kurį aš norėčiau pateikti. Aš taip tikėjaisi, kad pamatysiu savo berniuką Bilį, ten gale, bet, jis turi jį savo kišenėje.

Ir Bilis susirinkimuose tampa geresnis, nei būdavo anksčiau. Buvo nervingas, nusiminęs, ir jis sakydavo žmonėms: „O, eikite, sėskitės! Eikite, sėskitės!“ Sakydavo: „Aš jums duosiu maldos kortelę“. Bet pastaruoju metu aš pastebėjau, kad susirinkimuose atsiranda žmonių, kurių jam tiesiog labai gaila. Jeigu pas jį nebelieka maldos kortelių, tuomet jis nuveda juos į kambarį, kad aš galėčiau nueiti ir pasimelsti už juos.

⁹ Ir paskutinį kartą toks dalykas įvyko Čikagoje. Ir aš norėčiau perskaityti šį laišką, jeigu jis ateis. Man taip ir neteko jo pamatyti. Jis nežinojo, kad aš šį rytą ateisiu čia, ir—ir norėsiu—norėsiu laiško. Bet aš pagalvojau apie tai tik tada, kai pagalvojau apie tiek daug ligų. Ir štai kaip tai yra. Tai patvirtintas laiškas, kuris . . .

Aš skaičiau laikraštyje, (ne aš skaičiau; man papasakojo), kur laikraščiai kritikavo Oral Robertsą, už tai, kad meldėsi už moterį, sergančią diabetu ir ji mirė. Ir aš, dabar, kaip amerikietis, man—man patinka pasiklausti įstatymų ir—ir žmogaus, kuris turi valdžią. Bet aš manau, kad tai neteisinga. Įdomu, ar jie norėtų įdėti į laikraštį visus, už kuriuos Oral Roberts meldėsi ir buvo išgydyti, kurių gydytojai buvo atsisakę. Man įdomu, jie iškart apsuka tai, suprantate. Jie to nepadarys. Ir tuomet aš manau, kad galbūt šėtonas juos tiesiog taip supainiojo, kad, ir Dievas leidžia tai, kad Teismo Dieną jie turės atsakyti už tai. Bet aš žinau tūkstančius žmonių, už kuriuos meldėsi Oral Roberts, kurie buvo prie mirties, ir jie pasveiko.

¹⁰ Taigi, jūs matote, jie, jie tame yra nesąžiningi. Jie pateiks savo pusę, kritinę pusę, bet nepateiks kitos pusės. Taigi,

laikraštis turėtų informuoti visuomenę apie įvykius, kurie vyksta. Tuomet, aš manau, jeigu žmonės yra susirūpinę vienas kitu, jeigu kas nors pasveiksta, tikrai išgydomas, kiekvienas Jungtinių Valstijų laikraštis turėtų išspausdinti straipsnį apie tai. Bet jūs negalite jų pasamdyti, kad tai padarytų. Ne. Jūs nuneškite ten kažką panašaus, jie šaipysis ir juoksis iš to, ir gražins tai atgal. Bet taigi, jeigu yra ką kritikuoti. . . Tai tik parodo, kad ši tauta yra pasiruošusi teismui. Teisingai. Ir turi būti teismas, ir nėra jokio būdo jo išvengti. Ir jie tik krauna žarijas ant savo galvų, ir taip toliau. Ir toks. . . susiskaldymas, principams! Laikraštis, jo principai - kad informuotų visuomenę apie visa kas gera ir bloga, kas vyksta. Bet jie yra nutolę nuo savo principų. Ir kai jie yra nutolę nuo savo principų, tuomet jie—jie nepasitarnaus tinkamai savo tikslui.

¹¹ Lygiai taip pat yra ir su bažnyčia. Kai bažnyčia yra nutolusi nuo savo principų, ji niekada negali tinkamai tarnauti šventiesiems. Mes turime stovėti kartu, turime būti vieningi. Mes turime būti vienos širdies ir vienos minties. Arba mes niekada netarnausime Dievui ar žmonėms, nebent mes būsime vienos širdies ir vienos minties, laikysimės Biblijos principų ir to, ką Dievas yra pasakęs, kad yra teisinga. Mes turime visada jų laikytis.

¹² Bilis įstrigo kambaryje, Čikagoje, jis. . . Kažkas atėjo pas jį, moteris su savo vyru, sergančiu plaučių vėžiu, bimirštantis. Ir jo žmona buvo poliomiolito auka, neįgaliojo vežimėlyje, ir ji stengėsi pasirūpinti vyru, kuris vos galėjo atsistoti, sirgo plaučių vėžiu. Ir Bilis jam pasakė, jis pasakė: „Aš—aš atsiprašau, pone“. Tarė: „Aš mielai jums duočiau maldos kortelę“. Ir jis pasakė: „Bet aš—aš kitos jau nebeturiu“.

¹³ Ir jis atsakė: „Na, gerai, sūneli“. Jis tarė: „Viskas gerai“. Pasakė: „Mes bandėme čia patekti, bet mums tai labai sudėtinga“.

¹⁴ Bilis tarė: „Pasakysiu jums, ką daryti“. Pasakė: „Aš einu pas tėtį. Ir aš jį atvesiu jį, ir aš jį išvesiu“. Ir pasakė: „Kai aš tai padarysiu, kai tik jūs išklausysite jo pamokslą, - pasakė, - tuomet jūs paimkite savo. . . ar jūs su savo žmona ir eikite į tą kambarėlį, kur aš praeinu, ir aš paprašysiu, kad jis pasimelstų už jus“.

¹⁵ „O, - pasakė jis, - tai lojalu, sūnau. Tai pakankamai gerai“. Suprantate? Tai—tai požiūris. Suprantate? „Pakankamai gerai. Tai puiku“. Suprantate?

¹⁶ Ir tą vakarą, kai Bilis sugrįžo ten, vis tiek išėjo ne taip, kaip jis pasakė, kad ten buvo jo svainis, kuriam buvo kraujo išsiliejimas plaučiuose. Ir jo svainė, kuri turėjo kraujavimą skrandyje, turėjo opaligę, taip pat jie atvyko kartu su jais, norėdami padėti jiems patekti į vidų. Jūs turite būti atidūs, kambarys buvo pilnutėlis, suprantate. Bet praeinant ir meldžiantis už juos, mes paštu gavome laišką, kad tas

vyras visiškai išgydytas nuo to jo plaučių vėžio. Moteris, žmona neįgaliojo vežimėlyje, atsistojo, vaikštinėja aplink tiesiog normaliai, kaip ir anksčiau. Žmogus, turėjęs kraujavimą plaučiuose, dėl tuberkuliozės, yra visiškai sveikas. Ir jo žmona pasveiko nuo opos. Keturi iš jų buvo iš karto išgydyti! Įdomu, ar laikraščiai norėtų tai išspausdinti. Suprantate? Suprantate? Suprantate? O! Bet Dievas vis dar yra Dievas. Jis tiesiog daro dalykus Savo būdu, žinote, ir Jis toks geras. Mes esame tokie laimingi, žinodami, kad Jis yra Dievas.

¹⁷ Aną rytą kalbėjome apie pamokslininką, kuri mes pažįstame, kuris keliaudavo aplink, meldavosi už ligonius ir visa kita. Ir jis nuėjo ir meldėsi už asmenį Luisvilio ligoninėje, tuberkuliozės atvejį, ponias mirė. Vaikinukas pasakė: „Na, nėra reikalo. . . Dievas ne. . . Nėra Dievo. Jis laikytusi Savo Žodžio“. Pasakė: „Aš patepiau ją tiesiog kaip—kaip pasakyta Biblijoje. Jeigu Jis nesilaiko Savo Žodžio, Jis nėra Dievas“. Tarė: „Tai tik knyga“.

¹⁸ Taigi, taip ir atrodytų, jeigu jūs nepažinotumėte Dievo. Tai dalis Rašto, bet tai ne visas Raštas. Tai paremta asmens tikėjimu. Suprantate?

¹⁹ Ir aš pasakiau savo žmonai, tariau: „Įvyko tiek daug dalykų, kad aš tiesiog žinau, jog yra. Aš nežinau, kas atsitiks su manimi pabaigoje. Aš galbūt išėsiu tuo pačiu keliu. Jeigu Dievas kada nors patrauks nuo manęs Savo malonės ranką, aš išėsiu tuo pačiu keliu. Bet tol, kol Jis laikys virš manęs Savo malonės ranką ir vadovavimą, aš eisiu toliau“. Bet aš paklausiau Medos, aš tariau: „Kas buvo kambaryje tą rytą po to, kai aš mačiau regėjimą apie savo mažąją dukrelę Šaron?“

²⁰ Beje, anądien aš kaip ir apalpa. Aš sėdėjau lauke. Ir jūs žinote mano istoriją, regėjimą apie ją, po to. Ir aš pažvelgiau, šalia manęs gatve ėjo jauna mergina, čia Džefersonvilyje, buvo tiesiog kaip tame regėjime. Aš tiesiog sugriebiau save už rankos. Buvo taip panašu į tą regėjimą apie mano mažąją Šaron! Ji ten buvo jauna mergina.

²¹ Ir po to regėjimo tą rytą, kai Šlovėje, aš. . . Hope kalbėjo man, uždėjusi savo ranką man ant peties, sakė: „Nesijaudink dėl mūsų, Bili. Mums čia gerai“. Aš tiesiog bandžiau nusižudyti. Ir ji pasakė: „Nesijaudink. Pažadėk man, kad daugiau nebesijaudinsi“.

²² Ir aš pasakiau: „Aš negaliu to pažadėti, Hope, nes aš—aš—aš. . . aš nerimauju. Aš nieko negaliu su tuo padaryti“.

²³ Ir aš išėjau iš regėjimo, stovėjau tamsiame kambaryje. Ir ne regėjimas, ne įsivaizdavimas, bet jos ranka vis dar buvo ant manęs. Ir ji tapšnojo man per petį. Aš pagalvojau: „Palauk minutėlę. Tai ne. . .“ Aš nežinojau, kaip tai vadinti tomis tomis dienomis, regėjimą. Aš pavadinau tai transu. Aš pasakiau: „Tai. . . Jos ranka vis dar čia“. Aš paklausiau: „Ar tu čia, Hope?“

²⁴ Ji pasakė: „Bili, pažadėk man, kad tu daugiau nebesijaudinsi dėl manęs ir Šaron“. Kadangi aš buvau kelio pabaigoje. Aš buvau pasirošęs nusižudyti.

Aš atsakiau: „Aš pažadu tau“. Ir ji apkabino mane, ir patapšnojo mane savo ranka.

Ir tuomet aš—aš paklausiau: „Hope, kur tu?“ Aš... apčiuopomis, kol sugriebiau grandinėle ant šviestuvo ir patraukiau ją. Aš apėjau aplink, apžiūrėjau kiekvieną kėdę, kad pažiūrėčiau, ar ji ten nesėdi.

Jis yra Dievas. Šiandien Jis yra toks pat Dievas, kaip Jis buvo ant Atsimainymo kalno, kai pasirodė Mozė ir Elijas. Jis vis dar yra Dievas.

²⁵ Galbūt mes pereiname daugybę sunkumų ir išbandymų. Tiesiog atminkite, yra kažkas, Kas žino, nušviečia kelią ir padaro jį tikrą. Aš nežinau, kas yra už uždangos. Bet žinau vieną dalyką, aš siekiu aukštojo pašaukimo ženklo, kiekvieną dieną, stengdamasis gyventi dėl to didžio įvykio, kuris vieną dieną įvyks, kai aš pamatysiu Jį, veidas į veidą, ir papasakosiu istoriją: „Išgelbėtas malone“. Tai diena, dėl kurios aš gyvenu. Palikdamas tuos dalykus, kurie yra, aš noriu veržtis pirmyn, tiesiog eiti toliau.

²⁶ Aš noriu, kad ši bažnyčia, kad jūs dabar tvirtai stovėtumėte ant kojų, aš noriu, kad jūs ir toliau siektumėte aukšto pašaukimo ženklo. Kad ir ką jūs darytumėte, laikykitės kartu, būkite atsidavę vienas kitam, kaip tik galite, bet visuomet su ištiesta ranka, kad pasiektumėte dar ką nors ir atvestumėte juos. Tačiau šiame Tikėjime, kurį mes dabar pamokslaujame ir dėl kurio karštai kovojame, nesitraukite nuo Jo nė per colį. Nes, jeigu jūs tikite, kad aš esu Jo tarnas – tai yra Dievo programa. Tai niekada nebus daugumoje. Tai visuomet bus mažuma, visada buvo ir visada bus. Bet, atminkite, parašyta: „Nebijok, mažoji kaimenėle; tai yra jūsų Tėvo gera valia duoti jums Karalystę“.

²⁷ Dabar, mūsų bažnyčioje yra keletas pareigybių: diakonai, patikėtiniai, sekmadieninės mokyklos vadovai, pastoriai, nes mūsų bažnyčioje yra nustatyta tvarka. Ir jūs, žmonės, išsirkinkite šiuos tarnautojus ir šį pastorių. Aš tiesiog esu vyriausias prižiūrėtojas, stebiu, kad viskas vyktų teisingai, ir duodu patarimus ir taip toliau. Jūs esate tie, kurie išrenkate savo pastorių, jūs išrenkate savo patikėtinius, jūs išrenkate savo diakonus, jūs išrenkate visas pareigybes, esančias šioje bažnyčioje; jūs, žmonės. Ir jūsų pareiga palaikyti šiuos žmones, suprantate, nes jie darys klaidų. Jie yra mirtingi. Jie tik žmonės, ir jie gali padaryti klaidų. Bet jeigu Jungtinių Valstijų prezidentas padarys klaidą, argi mes pašalinsime jį, kaip prezidentą? Mes pamirštame apie tai ir judame toliau. Ir mes norime, kad tokiu būdu darytų ir mūsų bažnyčia. Prieš keletą minučių aš klausiausi, kaip jis meldėsi už tuos diakonus. Ir

girdėjau liudijimą, ten gale prie durų, iš patikėtinių, kokie jūs visi esate vieningi. Dabar taip ir laikykitės. Taigi, jūs, nariai, stovėkite šalia šių patikėtinių, diakonų ir šalia pastoriaus. Ir atminkite, kai jūs surinksite visa tai kartu, nepamirškite, kad šetono darbas – matyti visa tai sugriauta. Taigi, taip visada buvo ir taip visada bus. Bet jūs stovite šalia savo tarnautojų ir apie tai aš ruošiausi pakalbėti.

²⁸ Ir tuomet aš čia taip pat turiu. . .kai ką, kas ši rytą bus skelbimų lentoje, apie valdytojų susirinkimą ir jų įgaliojimus. Ir tai bus skelbimų lentoje. Ir aš turiu kopiją broliui Roberson, kuris yra dia-. . .patikėtinių pirmininkas. Ir tuomet aš turiu kopiją broliui Kollins, manau, kad jis yra diakonų tarybos pirmininkas. Ir dabar, visos šios pareigybės yra nustatytos pagal Raštą, ir jie turi turėti Rašto taisykles apie tai, ką jie turi daryti. Todėl patikėtiniai turi savo tarnavimą. Ir diakonai turi savo tarnavimą. Sekmadieninės mokyklos vadovai turi savo tarnavimą. Ir pastorius yra kaimenės galva.

²⁹ Taigi, kiekvienas iš jų turi bendrų dalykų. Ir aš manau, kad jūsų susirinkimai neturėtų vykti kartu, bet turėtų būti kaip atskira tarnyba, kadangi diakonai neturi ką pasakyti patikėtiniais, nebent jie turi ką nors pateikti jiems. Ir atvirksčiai, patikėtiniai atsako už finansus ir pastato reikalus; jie neturi ką pasakyti diakonams. Diakonai yra bažnyčios policininkai ir pastoriaus padėjėjai. O patikėtiniai rūpinasi visu turtu. Patikėtiniai neturi nieko bendra su dvasine dalimi, o diakonas neturi nieko bendra su finansine dalimi. Todėl taip ir turi būti. Ir sekmadieninės mokyklos vadovas vadovauja savo sekmadienei mokyklai. Taigi, aš turiu jau visa tai surašyta, atspausdinta, kad būtų patalpinta skelbimų lentoje.

³⁰ Ir tuomet mes taip pat ketiname įrėminti Mokymą, kurio laikosi bažnyčia, ir kad Tai būtų įrėmintas čia, bažnyčioje; tai, ko mes laikomės, bažnyčios Mokymas. Taigi, kad būtume bažnyčia, mes turime turėti mokymą.

³¹ Mes neįkalame jokiu kuoleliu ir nesakome: „Mes einame tik iki čia“. Mes eisime tiek toli, kiek Dievas leis mums nueiti, bendraudami su visais žmonėmis pagal Jo Raštus. Ir dabar laikykitės kartu, būkite vieningi, vienos širdies, ir judėkite toliau dėl Dievo. Tokiu būdu Dievas nori, kad mes ir elgtumėmės.

Dabar pasimelskime, ir tuomet atsiverskime Žodį.

³² O brangus Viešpatie, dabar mes artėjame prie Dieviškojo Žodžio arba šio Žodžio skaitymo. Te Tavo Šventoji Dvasia išaiškina mums tai, ko mums reikia. Ir leisk mums kalbėti, Viešpatie, ir veikti ir gyventi, žinant, kad visi mes esame Tavo vaikai, iš malonės, kaip Tu mus pašaukei. Tebūnie šioje bažnyčioje bendravimas, matant, kad mes kaip tik ruošiamės įžengti į didį judėjimą, mes jaučiame, kad išugdysime kitus tarnautojus, kurie keliaus į misionierišką veiklą, jeigu Tu siųsi

mane į įvairias pasaulio dalis, kad ten įtvirtinti Tikėjimą, ir turėti tarnautoją, pasiruošusį ir norintį, ir apmokyta, kad galėtų perimti tai. Ir tegul Tikėjimas, kuris kartą buvo perduotas šventiesiems, už kurių mes ryžtingai stovime, apjuosia visą pasaulį. Suteik tai, Viešpatie. Te ši krūva piktžolių, kokia ji kartą buvo, kai mes pašventėme ją Tau, te čia iškils bažnyčia, Viešpatie, kad iš jos išeitų tarnautojai ir evangelistai, ir mokytojai ir misionieriai, į visus pasaulio kraštus.

³³ Šį rytą mes norėtume paprašyti ypatingo palaiminimo mūsų broliui ir seseriai Stricker, kurie dabar kenčia. Tačiau mes žinome, kad mes visi patiriame tokius išbandymus. Kiekvienas sūnus, kuris ateina pas Dievą, turi būti pamokytas, išbandytas. Ir jeigu mes lengvai pasiduodame ir nusigręžiame, tuomet mes esame nesantuokiniai vaikai, o ne Dievo vaikai. Suteik broliui ir seseriai Stricker stiprybės ir jėgų išlikti savo tarnybos poste. Jeigu jiems tenka prašyti dėl maisto, kurių jie valgo, te Tavo palaiminimo ranka būna virš jų. Nes mes nežinome, bet galbūt būtent per šias pastangas Tu parodysi Afrikos vietiniams gyventojui, kas yra tikras krikščionis. Suteik tai, Viešpatie. Taigi, visa tai tebus padaryta pagal Tavo valią.

³⁴ Palaimink šį pastorių, brolių Nevilą. Mes meldžiame, Viešpatie, kad Tu padarytum jį kaimenės ganytoju, kaip Tu tai darei praeityje. Ir mes nepamirštame jo mielos žmonos, kuri sunkiai serga. Priešas norėtų palikti brolių Nevilą su ta grupele vaikų, be motinos, bet mes stovime ir tikėjimu dedame Jėzaus Kristaus Kraują tarp to priešo ir mūsų sesers. Te Tavo Dvasia, Viešpatie, būna virš jos, žinant, kad visoms moterims skirta eiti per šio amžiaus tamsos slėnį, bet mes meldžiame, kad Tu būtum su ja. Palaimink tuos vaikelius. Dabar ji bus nervinga ir nerami, bet te Šventoji Dvasia visada būna prie malonės durų, dėl šios šeimos.

³⁵ Palaimink mūsų patikėtinių tarybą, mūsų brolių Vud ir mūsų brolių Egan, brolių Roberson ir visus kitus, Viešpatie. Diakonus, patikėtinius ir visus, kurie yra susiję su bažnyčia, mes meldžiame, Viešpatie, kad Tu leistum jiems atitarnauti savo laiką šventume ir—ir teisume. Palaimink tuos, Viešpatie, kurie atitarnavo praeityje. Ir mes meldžiame, kad Tu ir toliau būtum su mumis visais, kad mes būtume žinomi kaip vieninga bažnyčia, esanti Dvasioje ir Viešpaties meilėje. Mes dabar meldžiame, kad Tu padalytum mums Žodį, kaip mums reikalinga, kai mes skaitysime iš Tavo užrašyto Žodžio. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

³⁶ Ir meldžiantis aš pagalvojau, kai mes laiminome ar prašėme palaiminimų mūsų dabartiniai... mūsų naujai patikėtinių tarybai ir taip toliau, aš pagalvojau apie mūsų brolių Fleeman ir brolių Deitzman, ir kitus, sėdinčius čia, kurie puikiai pasitarnavo anksčiau. Ir mes norime būti dėkingi Dievui už jų ištikimą tarnavimą. Te Viešpats visada būna su jais, laimina juos ir

padeda jiems. Aš noriu perskaityti prieš. . . Tiesiog prisiminkite dabar, skelbimų lentą ir taip toliau, ir ateinančius susirinkimus.

³⁷ Ir mes džiaugiamės, turėdami su mumis šį rytą. . . Na, aš galėčiau pasakyti taip: žmogus, kuris buvo man labai brangus praeityje ir brangus dabar, geras brolis, Fredas Sothman, iš. . . ir jo žmona, iš Saskatčevano, Kanados, kuris atvyko čia pabūti su mumis, mūsų tautoje, svečias; bet mūsų bendravime - mylimas brolis, brolis Fredas Sothman, sėdintis ten. Jis už mane vadovavo kampanijai, kai buvau Kanadoje.

³⁸ Ir dar vienas brangus brolis, taip pat buvęs kanadietis, kuris buvo verslininkas, ir gali įrodyti pasauliui, kad jūs negalite duoti daugiau nei Dievas. Jis ir jo bičiulis įkūrė paramos fondą, skirtą vietos statybai, ar užsienio misijai, fondą. Ir jie pakvietė mane į Oklendą, į susirinkimą, ir pasakė, kad jie turi pinigų. Jie viską finansavo iš savo fondo.

³⁹ Mes su broliu Fredu bandėme tai padaryti už pinigus, kuriuos turėjo brolis Fredas, kurių aš nepriimčiau kaip asmuo. Taigi, tuomet mes nusprendėme, kad atiduosime tai Kanados žmonėms ir net neimsime paaukojimų, tačiau tai neišėjo taip gerai. Susirinkimai buvo puikūs. Bet kadangi mes nerinkome paaukojimų. . . Man nerūpi, net jei bažnyčia verta šimto milijardų dolerių, jūs vis tiek esate skolingi tai Dievui, renkant paaukojimus. Tai dalis garbinimo. Ir jūs apvagiate tai. . . Kad ir kaip būčiau nusistatęs prieš pinigus ir panašius dalykus, aš sužinojau, kai žmogus yra neteisis, jūs geriau pripažinkite, kad esate neteisis, nes mes su broliu Fredu matėme, kad išėjo ne taip jau gerai.

⁴⁰ Ir brolis Borders, kai aš palikau brolių Fredą ir atvykau pas jus į Oklendą, aš pasakiau: „Nedarykite to. Jūs tiesiog perduokite rinkliavos lėkštelę, surinkite paaukojimus ir, kad ir kiek ten bebūtų, įdėkite tai atgal į jūsų fondą kitam susirinkimui kur nors kitur“.

⁴¹ Ir prieš pasibaigiant tarnavimui, brolis Borders ir jo draugai priėjo prie manęs ir pasakė: „Tiek, kiek mes įdėjome į susirinkimą, jau yra surinkta“.

⁴² Ir tuomet, prieš kelias dienas, jis surengė dar vieną susirinkimą San Chosė, Kalifornijoje, kur jis turėjo keletą, spėju, šešiasdešimt ar septyniasdešimt bažnyčių slėnyje, įvairių tikėjimų ir visi bendradarbiavo. Mes turėjome nuostabų susirinkimą, ir vėl sugrįšime lapkritį. Mes džiaugiamės, kad jūs esate su mumis, broli Borders ir broli Fred, sėdintys ten gale. Ir šie vyrai galbūt yra nepažįstami jums visiems, bet jie buvo man brangūs broliai toje veikloje, nuoširdžiai kovojantys už Tikėjimą, už kurią mes stovime. Telaimina jus Dievas, broli. Mes džiaugiamės, turėdami jus čia šį rytą, šioje nedidelėje senoje bažnyčioje. Nėra labai į ką pažiūrėti. Bet čia yra kažkas tokio, dėl ko mes žinome, kad čia gyvena Dievas, suprantate, todėl mes

džiaugiamės tuo. Ir čia yra kiti brangūs broliai, jei turėčiau laiko paminėti, kurie šiandien yra su mumis.

⁴³ Dabar, aš laikiu ir meldžiuosi, kad per sekančias kelias dienas, Viešpačiui leidus, aš norėčiau vykti, jaučiu vedimą... Aš nepaskelbiau apie tai. Sekantis susirinkimas, Ohajuje, būtų su broliu Sullivan, stovyklavietėje, neužilgo. Iki ten tik apie šimtą mylių, aš manau, Gene, maždaug tiek. Bus puiki kelionė, jeigu jūs nesuplanavote savo atostogų, jei Viešpats ir toliau ves mus. Labai puikus žmogus, ir mes labai vertiname brolių Sullivan. Tiesiog... Jis yra miesto meras. Buvęs miesto meras ir tiesiog senamadiškas kentukietis. Tai ir viskas, ką aš galiu apie jį pasakyti. Kai anądien aš sutikau jį... Mes abu buvome užaugę ten, Kentukio kalnuose. Jis paklausė manęs: „Ar tu vis dar nešioji ant kaklo savo asafetidą, Bili?“ Taigi, jūs žinote, koks—koks jis kentukietis. Dabar atsiverskime... .

Neignoruju čia esančių brolių iš Kentukio, brolio Džeffrio ir kitų. Aš taip pat esu kentukietis, jūs žinote. Pasakysiu jums vieną dalyką, mes esame. Mes esame nei Kentukio gyventojai, nei mes esame amerikiečiai. Mes esame piligrimai ir svetimšaliai. Mes ieškome ateinančio Miesto.

⁴⁴ Dabar skaitymui, kelias minutes paskaitykime iš Išėjimo Knygos. Aš norėčiau perskaityti nuo 23-io skyriaus ir nuo 20-os eilutės iki 23-os imtinai. Ir aš norėčiau šį rytą paimti temą, kaip šitai, tiksliau, apie tai: „*Visiškas Išlaisvinimas*“. Ir aš ilgai neužtruksiu, taigi, laukdamas kol jūs atsiversite savo Knygą ir skyrių.

Štai, aš siunčiu Angelą pirma tavęs, kad saugotų tave kelyje ir nuvestų tave į vietą, kurią esu paruošęs.

Saugokis jo... paklusk jo balsui, nekurstyk jo; nes jis neatleis jūsų nusižengimų, nes jame yra mano vardas.

Esu tikras, kad susirinkimas žino, Kas buvo šis Angelas. „Mano Vardas yra Jame“.

Bet jei tikrai paklusi jo balsui ir darysi viską, ką aš kalbu; tada aš būsiu priešas tavo priešams ir priešininkas tavo priešininkams.

Nes mano Angelas eis pirma tavęs ir tave nuves... pas amoritus,... hetitus,... periziečius,... kanaaniečius,... hivitius, ir... jebusiečius: ir aš juos išnaikinsiu.

⁴⁵ Te Viešpats palaimina Savo Žodį, kai mes dabar pakalbėsime keletą minučių, jeigu jūs pasimelsite. Aš galvojau apie šia tema: „*Visiškas Išlaisvinimas*“.

Bažnyčia buvo mažumoje. Ji visada bus, nariais, kol ateis Jėzus. Bet Ji gyvena pagal Dievo Jai suteiktas privilegijas. Jei tik mes žinotume, kad tai yra gyvojo Dievo Bažnyčia; ne Branhamo

bažnyčia, bet Branhamo bažnyčia yra tik Jos dalis. Visoje šalyje yra ir kitų panašių bažnyčių.

⁴⁶ Brolis Snelling, ši vakarą turi krikšto tarnavimą. Pamiršau, kad brolis Kurt liepė man tai paskelbti, ar vakar man pasakė, kad turės tai. Pas jį vyks krikšto tarnavimas. Ir jeigu kas nors iš čia esančių dar niekada nebuvo pakrikštytas, na, brolis Snelling mielai tai padarys ši vakarą. Tai Šventumo bažnyčia Jutikoje. Ir brolis Džiunior Džekson Naujajame Albanyje. Ir yra daug tokių bažnyčių visoje šalyje. Bet mes visi, atrodo tarsi gyvename daugiau ar mažiau pralaimėjusių pusėje.

⁴⁷ Aš girdėjau, kaip brolis Nevilas ši rytą pranešė ten, ir aš kažkodėl tai prisiminiau, kad žmonės, regis, tolsta nuo išlaisvinimo. Ir atrodo, kad yra kažkas, ką žmonės mato ir jie tiesiog nustumia tai į šalį: „O, na, Dievas gali tai padaryti“. Bet tai ne tas požiūris.

⁴⁸ Taigi, Mozė, kai jis buvo Dievo pašauktas, jis buvo visiškai, pilnumoje pranašu.

Kai Dievas siuncia žmogų ką nors padaryti, Jis pilnai aprūpina jį viskuo, ko jam reikia. Jeigu Dievas pašaukia žmogų būti pamokslininku, Jis įdeda į jį kažką, kad galėtų pamokslauti. Jeigu Jis pašaukia jį būti mokytoju, Jis įdeda į jį kažką, kad galėtų mokyti. Jeigu Jis pašaukia jį būti pranašu, Jis įdeda į jį kažką, kad matytų regėjimus ir būtų pranašu. Dievas visada pilnai aprūpina Savo žmogų.

Ir būtent tai, ką Jis padarė, kai Jis pasiuntė Mozę į Egiptą. Jis užaugino jį tam tikru būdu. Ir Jis mokė jį tam tikru būdu, ir Jis suformavo jį, ir sukūrė jį, ir padarė jį tokiu. Po to, kai Jis pažadėjo Abrahamui, prieš šimtus metų, kad Jis išlaisvins žmones, tuomet Jis—Jis turėjo mintyse, kad Jis sukurs Mozę tiesiog tokiu būdu, koku jis buvo sukurtas. Mozė pilnumoje buvo pranašu. Ir tuomet, būdamas visišku pranašu, tada . . .

⁴⁹ Tiesiog kaip ir jūs, jeigu jūs esate krikščionis, Dievas nedaro pusėtinų krikščionių. Dievas padaro pilnutinius krikščionis. Dievas nedaro pusėtinų pamokslininkų, bet pamokslininkas gali būti pusiau pamokslininku. Ir Dievas daro Savo vaikus krikščionimis, bet kartais jie būna pusėtinai krikščionys. Bet tai nėra Dievo tikslas, kad jie būtų tokie. Tai jų pačių keliai susimaišė su Dievo planu jų gyvenimui, ir tai kas padaro juos tokiomis, kokie jie yra. Dievas nenori, kad jie būtų pusėtinai krikščionys ar pusėtinai pamokslininkai, darantys kompromisus iš abiejų pusių, arba . . . Jis nori, kad jie pilnumoje stovėtų prasilaužime.

⁵⁰ Taigi, Mozė, Dievas padarė jį pilnumoje pranašu, pilnam išlaisvinimui. Ir Mozė buvo pilnai atsidaavęs į Dievo rankas. Štai kodėl jis tapo tokiu, koks jis buvo. Jis pilnai buvo Dieve, kol Dievas galėjo pasitikėti juo.

⁵¹ Man įdomu, ši ryta, ar mes, kaip krikščionys, atsisakėme savo valios ir taip pilnumoje atsidavėme Dievui, kol Dievas gali patikėti mums tą vietą, į kurią Jis mus pastatė. Man įdomu, ši ryta, ar galėčiau būti taip atsidavęs Dievui, kol Dievas galėtų pasitikėti manimi, galėtų pasitikėti broliu Nevilu, galėtų pasitikėti mūsų patikėtinių taryba, mūsų diakonų taryba ar mūsų bažnyčios nariais. Mes visi turime savo vietą, ir mes turime pareigą.

⁵² Tarnautojas turi savo pareigos vietą, stovėti ir pamokslauti neišsemiamus Kristaus turtus, neišleisdamas į kompromisus, jeigu jis yra pašauktas būti pamokslininku. Jis nenustos skelbti tiesos, net jei tai žleistų kitus, jeigu jis pašauktas būti pamokslininku.

⁵³ Ir bažnyčios narys, jis yra pašauktas būti šios tam tikros grupės nariu, tuomet jis nesileis į kompromisus. Jeigu bažnyčia tiki, kad mes neturėtume lošti, tuomet tas narys niekada neturėtų prisiliesti prie kortų kaladės. Mes netikime girtuokliavimu, jis turėtų visiškai atsisakyti alkoholio. Jeigu mes netikime azartiniais lošimais ar rūkymu, šios bažnyčios narys niekada neturėtų prisiliesti prie tokių dalykų. Dievas duoda pilną išlaisvinimą. Kai mes . . .

Jis tai padarys, jeigu mes pilnumoje atsiduosime Jam. Jeigu mes pilnumoje atiduosime save į Jo rankas, tuomet Dievas gali gyventi mumyse. Kristus - Šlovės Viltis, Jis gali atspindėti Save mumyse, kai mes patraukiame save iš kelio. Tuomet mūsų mintys yra Jo mintys. Ar galite įsivaizduoti Kristų, rūkantį cigarą? Ar galite įsivaizduoti Kristų, geriantį, ar žaidžiantį kortomis? Tuomet, jeigu jūsų dvasia yra Jo Dvasios dalis, Jis nori, kad tai būtų paremta jūsų išpažinimu. Bet jūs leidžiate šėtonui įeiti ir užvaldyti. Ir visą laiką, giliai savo širdyje, jūs žinote, kad esate neteisus, kai jūs darote tuos dalykus.

Ir kai vienas narys kalba prieš kitą narį, jūs žinote, kad tai neteisinga. Jums įsakyta melstis vienas už kitą, ne kalbėti vienas prieš kitą, bet mylėti vienas kitą. Ir jeigu kas nors parkrito, pakelkime jį, padėkime jam. Taigi, tai daro mus vieninga tikinčiųjų grupę. Taigi, kai mes tam nepaklūstame, tuomet mes nepaklūstame Dievui ir mes nepatinkame Dievui. Ir todėl mūsų bažnyčia, mūsų žmonės negali klestėti, bažnyčia negali eiti į priekį, nes mes esame susiskaldę. Kaip Jėzus pasakė: „Truputis raugo įraugina visą minkalą“.

⁵⁴ Taigi, jeigu bažnyčios taryba ar diakonai ateitų ir pasakytų, kad mes . . . galvojome, jog turėtume pastatyti naują bažnyčią. Jeigu diakonai tai nubalsuoja, o patikėtiniai pasitaria ir jie neturi tam pinigų, tuomet jie turi tokią statybų programą, kokią mes dabar vykdomė. Ir tuomet tai pateikia visam susirinkimui, kaip mes ir turėtume, visa bažnyčia yra suvereni. Tuomet, jeigu

bažnyčia nubalsuoja už naują bažnyčią, tada mes visi turėtume bendradarbiauti kartu, statydami tą naują bažnyčią.

⁵⁵ Atvirai kalbant, aš pats, kai jie man kalbėjo apie naują bažnyčią, aš buvau prieš tą mintį. Teisingai. Aš pasakiau: „Mums, šiaip jau, nelabai reikalinga nauja bažnyčia. Aš tikriausiai gana greitai išvyksiu iš čia, kaip Viešpats. . . jei įvyks tai, ką Jis man parodė. Kam mums reikalinga naujai bažnyčia? Mes neturime pinigų“.

⁵⁶ Tuomet aš atėjau ir pajutau bažnyčios nuotaiką, kad bažnyčia, dauguma, atrodo nori jos. Tuomet ką aš padariau? Aš paaukojau savo mintis ir įsijungiau į bažnyčią. Žinoma, padarykime tai. Jei. . . Tokiu būdu mes metame burtus, taip buvo Biblijos laikais, ir taip nubalsavo bažnyčia. Žmonių grupių suverenumas, jie susirenka kartu. Vienybėje yra jėga. Taigi, todėl, aš pasakiau: „Žinoma, jeigu taip nori bažnyčia, jeigu tai yra tai, ko nori Dievas, Jis turi didesnę valdžią balsuoti tarp visos grupės žmonių, nei Jis turi man, nes aš neturiu jokio regėjimo, kad galėčiau pasakyti, jog taip neturėtų būti“. Taigi mes jungiamės kartu su bažnyčia ir judame su bažnyčia. Ir aš esu už jos, kad padaryčiau viską, ką galiu, suprantate, kad padėčiau bažnyčiai.

⁵⁷ Tai turėtų būti kiekvieno krikščionio ir kiekvieno asmens bažnyčioje motyvas - vienytis ir laikytis drauge. Kad ir už ką nubalsuotų bažnyčia, už tai mes ir turime stovėti. Tuomet sakykim, pavyzdžiui, . . . norite kažką pakeisti bažnyčioje. Na, tuomet, jeigu patikėtiniai nori. . . dar kas nors nori, diakonai, jie nori kažką pakeisti, tai pateikiama prieš bažnyčią, tuomet bažnyčia kartu. Ir jeigu mūsų—jeigu mūsų idėja čia, atrodo, kad šiek tiek skiriasi nuo to, ką pasakė visa bažnyčia, paaukokime tą idėją, nes tik taip mes galime išlikti vieningi. Ir jeigu ši bažnyčia tiesiog eis tuo keliu, kuriuo jūs einate dabar, ir busite kartu vieningi, Dievas. . . Tai nėra ribų tam, ką Jis padarys, jeigu mes laikysimės kartu. Mes turime laikytis kartu. Štai kokiais mes norime būti, pilnumoje vienas su kitu, ir tuomet būti pilnumoje Dievo rankose.

⁵⁸ Tuomet mes turime turėti žmogų, kuriuo mes tikime, kuris pamokslauja Dievo Žodį. Jeigu žmogus to nedaro, tuomet paimekite ką nors, kas tai daro. Štai tokiu būdu mes turime stovėti. Jeigu patikėtinių taryba nesilaikys to, kas teisinga, tuomet jūsų reikalas išrinkti ką nors, kas stovės už tai, kas yra teisinga. Ir tuomet, kai jūs tai darote, laikykitės to. Tai priklauso nuo jūsų. Laikykitės to. Ir visi kartu, mes stovime už vieną Dalyką - už Dievą.

⁵⁹ Jeigu narys padaro klaidą, neatmeskite jo. Padėkite jam. Pakelkite jį. Susieikite kartu, išklauskite vienas kitą. Tai, ką sako Raštas. Kai mes padarome klaidą, ateiškime prieš Dievą.

Prieš mums ateinant prieš Dievą, mes turime eiti pas žmogų, kurį mes išskaudinome.

⁶⁰ Aš tiesiog turėjau tai padaryti. Ir žinau, kad pasielgiau neteisingai. Aš pamelavau, priverčiau savo žmoną meluoti. Manau, kad aš kalbėjau jums apie tai čia, bažnyčioje. Tai buvo prieš keletą dienų, ne taip seniai, tai buvo maždaug prieš šešias savaites. Advokatai taip mane nuvargino tuo nagrinėjimu, kol aš beveik nesuvokiau, kur esu. Aš ką tik grįžau namo iš raštinės, kad papietauti. Ir suskambo privatus telefono numeris, ir Meda nuėjo atsiliepti. Ji uždėjo ant jo ranką ir pasakė: „Tai vėl tie advokatai“.

⁶¹ Aš pasakiau: „Aš neištversiu dar vieno vakaro. Mano galva atrodo tuoj plyš. Aš prarandu sveiką protą, tiesiog traukia mane tai į šita pusę, į tą pusę ir aną pusę“. Aš pasakiau: „Aš nebegaliu to pakelti“. Aš pašokau ir pasakiau: „Pasakyk jiems, kad manęs čia nėra“, ir nubėgau už namo.

⁶² Kai aš sugrįžau. . . Meda labai sąžiningai atsižvelgia į tuos dalykus. Ji pasitiko mane prie durų, beveik verkdamą. Ji paklausė: „Bili, ar tai buvo teisinga taip pasielgti?“

⁶³ Jūs žinote, koks jūs esate. Aš žinau, koks aš esu. Aš pasakiau: „Žinoma. Tuo metu manęs čia nebuvo“. Aš žinojau, kad Dievas pasmerkė mane už tai. Aš pasakiau: „Tuo metu manęs čia nebuvo“.

Pasakė: „Bet tu buvai čia, kai jis paskambino“.

⁶⁴ Tą popietę aš nuvykau melstis už sergantį kūdikį. Ir prieš man išeinant iš namų, vėl suskambo telefonas, mažasis Juozapas pribėgo, paėmė ragelį ir pasakė: „Tėti, tu nori, kad aš jiems pasakyčiau, jog tavęs čia nėra?“ Jūs matote, kaip nuodėmė sugadina, kokia galiausiai bus šeima?

⁶⁵ Pirmas Jono 5-as skyrius ir 21-a eilutė, pasakyta: „Jeigu mūsų širdys nesmerkia mūsų, tuomet mes turime pasitikėjimą Dievu“. Bet jeigu mūsų širdys mus smerkia, kaip mes galime turėti pasitikėjimą Dievu? Mes žinome, kad tol, kol mes turime neišpažintą nuodėmę, Jis niekada mūsų neišklausys. Tai stipru, bet, tai—tai—tai, bažnyčiai reikia šių dalykų.

⁶⁶ Tuomet aš pradėjau melstis už šį kūdikį. Ir kai dėjau ant jo rankas, Viešpats papriekaištavo man ir pasakė: „Tu pasakei melą. Tau nedera melstis už šį kūdikį“.

⁶⁷ Aš nususukau nuo vyro. Pasakiau: „Pone, jūs tiesiog palaukite čia. Aš turiu kai ką ištaisyti“.

⁶⁸ Aš paskambinau advokatui ir nuėjau į raštinę, pasikviečiau jį. Aš pasakiau: „Paklauskite, pone, aš pamelavau. Ir priverčiau meluoti savo žmoną. Ji pasakė, kad manęs ten nebuvo, ir aš nubėgau už namo“. Aš išpažinau tai ir papasakojau jam apie tai.

⁶⁹ Priėjo ir uždėjo savo ranką man ant peties. Jis pasakė: „Brolī Branhamai, aš visada turėjau pasitikėjimą jums, bet dabar turiu

daugiau nei bet kada, žmogumi, - pasakė jis, - kuris nori ištaisyti savo klaidas“.

⁷⁰ Aš papasakojau jam, aš pasakiau: „Aš pradėjau melstis už kūdikį ir Viešpats tiesiog papriekaištavo man, mano širdyje, nes aš žinojau, kad pasielgiau neteisingai“.

⁷¹ Tuomet, sekančią dieną, žmona paklausė: „Kur tu eini?“

Aš atsakiau: „Į savo olą“.

⁷² Ir aš nuėjau į savo olą, esančią virš Čarlstauno, kur aš eidavau daugelį metų. Aš nuėjau ten, ir meldžiausi visą tą dieną: „O Dieve, niekada daugiau neleisk man taip pasielgti. Tu atleisk man, Viešpatie, nes kai dėjau rankas ant sergančių žmonių, kad pasimelsti, tuomet aš buvau apkaltintas“. Apie trečią valandą vakaro aš išėjau. Ten guli didelis akmuo. Aš užlipau ant to akmens ir pažvelgiau į rytus, su iškeltomis rankomis, šlovindamas Viešpatį. Ir ten tiesiog buvo taip tylu. Ir aš pasakiau: „Viešpatie, jeigu tik Tu . . . Viena kartą Tu praejai pro Možę, ir jis pasakė, kad tai buvo . . . kai Tu paslėpei jį uolos plyšyje, ir tai atrodė kaip žmogaus nugara“. Aš pasakiau: „Ar Tu galėtum vėl tai padaryti, Viešpatie? Leisk man žinoti, kad man atleista“. Ir aš pasakiau: „Jeigu Tu man padėsi, ir man atėjo mintis . . .“ Aš pasakiau: „Viešpatie, aš nesu labai stiprus protiškai, kadangi neturiu išsilavinimo“. Aš pasakiau: „Ir aš— aš stengiuosi tarnauti Tau. Tu žinai mano širdį, ir aš ne . . . man nederėjo to daryti. Aš nenorėjau to daryti. Atrodė, kad mano galva tuoj plyš, aš buvau toks nervingas, ir padariau tai akimirksniu, kai šetonas pagavo mane“. Aš pasakiau: „Jeigu Tu man atleidi, leisk man pamatyti Tave, Viešpatie“.

⁷³ Dievas yra mano Teisėjas; tiesiog šalia manęs, nedidelė vieta krūmuose pradėjo suktis tarsi Vėjas, ir Jis priartėjo tiesiai iš tos olos pusės, kur aš stovėjau, ir nuskriejo toliau per mišką. O, broli, mane apėmė ramybė, pranokstanti visoki supratimą, ir aš verkiau. Aš raudojau. Aš šaukiau. Aš žinau, kad mano nuodėmės buvo man atleistos. Suprantate, aš nebuvau susijungęs su Dievu, aš negalėjau gauti išlaisvinimo kūdikiui.

⁷⁴ Aš . . . Ir jau sekančią dieną, ten buvo žmogus iš Čikagos, kuris yra didis žmogus, ką tik atsivertęs katalikas, jo širdies vožtuvai buvo išsipūtę tarsi pripūsta padangos kamera ir jau ilgą laiką jie bandė išpjauti juos, ruošėsi, bet jis neleido jiems. Galiausiai jis gavo asmeninį pokalbį. Tie pokalbiai, mes liekame ten, kol išsiaiškiname, kas negerai. Ir vyras tik įėjus, Šventoji Dvasia perėjo per visą jo gyvenimą ir priminė tai, ką jis padarė, kai jis buvo vaikinukas, patarnaujantis prie altoriaus Katalikų bažnyčioje. Jis pasakė: „Tai tiesa. Tai tikra tiesa“. Paklausė: „Ar jūs norite pasakyti, kad tai buvo prieš mane?“

Aš pasakiau: „Tai vienintelis šešėlis, kurį aš galiu matyti jūsų gyvenime“.

⁷⁵ Sugrižo ir pasakė gydytojui, tarė: „Gerai, dabar viską sutvarkykime, mes atliksime operaciją“.

⁷⁶ Gydytojas pasakė: „Mes dar kartą patikrinsime tą senąją širdelę“. Ir kai jis apžiūrėjo ją, jis pasakė: „Jums nereikia operacijos“. Suprantate?

⁷⁷ Jeigu mūsų širdys smerkia mus, mes norime visiško išlaisvinimo. Mes nenorime būti pusėtina bažnyčia. Mes norime būti tikra bažnyčia arba iš viso nebūti bažnyčia. Mes norime būti tikrais krikščionimis arba visai nebūti krikščionimis. Mes norime visiško išlaisvinimo nuo mūsų įpročių, nuo mūsų nuodėmių, nuo mūsų pikto mąstymo, nuo mūsų pikto elgesio, nuo mūsų aplaidumo, kad ir ką būtume darę. Mes norime visiško išlaisvinimo, kad kai žmonės ateitų į šią bažnyčią, kad už juos pasimelstų, čia būtų tik ši maža grupelė (gal ne daugiau kaip šimtas ar du), sėdinti čia, bet jie būtų pilnai Dievo rankose. Ir kai mes melstumėms, tuomet Dievas išgirstų iš Dangaus. Dievas nori turėti ką nors, ką Jis galėtų laikyti Savo rankose, ką nors, apie kurį Jis gali pasakyti: „Aš pasitikiu. Aš galiu nusiųsti šį Savo sergantį tarną į Branhamo bažnyčią Džefersonvilyje, ir ta žmonių grupė yra vieninga“. kažkas įvyks.

⁷⁸ Na, pažvelkite, ką Jis daro dėl mūsų esant tokiai būklei, kokioje esame. Ką Jis darytų, jeigu mes būtume vienos širdies ir vieningi? Vienintelis būdas, kaip mes galime tai padaryti – suvienyti savo širdis kartu broliškoje meilėje, paklusti bažnyčios pareigūnams ir pastoriumi, o pastorius – Dievui. Tuomet Dievas veikia per pastorius, per tarybą, toliau pereina į bažnyčią ir visi kartu sudaro vieną visumą Dievo Karalystėje. Tuomet Dievas išgirs, kai mes turėsime vieningą grupę. Tegul niekas jūsų netrikdo. Dėl nieko nesijaudinkite.

⁷⁹ Taigi, štai tokį žmogų Dievas iš anksto paskyrė užimti žemę. Mozė buvo visiškai išbaigtas, jis buvo žmogus, kuris nesileido į kompromisus. Jeigu ten buvo nerimavimas ir sambrūdis, ir taip toliau, jis neitų į kompromisą. Štai ko dabar Dievas nori iš mūsų.

⁸⁰ Faraonas norėjo sutikti, pasakė: „Moze, jūs visi galite eiti, ir, bet, jūs palikite savo vaikus, ar palikite čia kai kuriuos savo gyvulius“.

⁸¹ Tokiu būdu šėtonas ir nori, kad krikščionis ateitų. „Viskas gerai, jei tu prisijungsi prie bažnyčios, bet niekada neatleisk Jones. Viskas gerai, jeigu gali atsinešti savo... jeigu galite eiti... Tau nereikia mesti savo rūkymo, savo girtavimo, savo melavimo, savo vagysčių, savo priekabiavimo, apkalbų. Tau nereikia viso to atsisakyti. Tiesiog prisijunk prie bažnyčios“.

⁸² Tačiau Mozė nesileido į kompromisus. Jis norėjo visiško išlaisvinimo. Jis pasakė: „Mes nepaliksimė nė vienos kanopos. Eidami garbinti Viešpaties mes pasiimsime viską, kas mums priklauso“.

⁸³ Tokia turėtų būti bažnyčia. „Mes paimsime teisumą. Mes paimsime šventumą. Mes paimsime Šventąją Dvasią. Kai eisime prie altoriaus, paimsime suvienytą grupę. Mes būsime tikra grupė. Mes nieko nepaliksim. Mes paimsime viską. Čia neliks nei vienos kanopos“. Jūs žinote, ir žmonės gali tokiu būdu melstis iki tol, kol šetonui teks pasiduoti.

⁸⁴ Taip padarė Mozė ir jo grupė. Jie nuėjo ten ir įėjo po krauju. Jūs atkreipėte dėmesį, kol jie neįėjo po krauju nebuvo visiško išlaisvinimo. Pats Mozė, jis buvo susijungęs su Dievu, bet Izraelis nebuvo susijungęs. Ten vis dar buvo nuodėmė. Ir jie murmėjo prieš Možę, ir jie pasakė: „Na, kodėl tu tai darai? Tu atneši mums dar daugiau rūpesčių“. Kadangi faraonas tiesiog padvigubino jų plytų skaičių, ir taip toliau. Tai buvo Mozė; jis pilnumoje buvo Dievo rankose, visiškai išlaisvintas iš avių ganymo, kad ganytų Dievo avis. Jis pats buvo visiškai išlaisvintas. Bet žmonės nebuvo išlaisvinti, nes tarp jų vis dar buvo murmėjimas.

⁸⁵ Vieną naktį, kai Dievas iš anksto numatė, kad avinėlis turi būti papjautas, Kristaus provaizdis, ir į kraują buvo įmerktas izopas, paprasčiausia piktžolė, (eilinė, paprasta), ir ja buvo užtepama ant durų staktos ir stulpų, tada Izraelis buvo visiškai išlaisvintas, nepalikdamas nė vienos kanopos. Viskas, kas jiems priklausė, buvo išlaisvinta. Jų šeimos, jų artimieji ir visa kita buvo išlaisvinta, kai jie pilnai įėjo po krauju.

⁸⁶ Štai kada bažnyčia bus pilnai išlaisvinta, kai viskas atsidurs po Krauju. Kai jūsų nuodėmės atsidurs po Krauju, kai jūsų rūkymas, kai jūsų lošimas, kai jūsų sukčiavimas, kai jūsų vagystė, kai jūsų melas, kai viskas bus atnešta po Krauju, tuomet bus visiškas išlaisvinimas. Su kuo nors pasielgėte neteisingai – išstaisykite tai. Jūs negalite to atnešti po Krauju, tai neužsilaikys. Jūs negalite to atnešti. Kažkas neleidžia jums to padaryti. Kai jūs pilnumoje, visiškai atnešite save po Krauju, tuomet įvyks visiškas išlaisvinimas; tuomet jūs turėsite laisvę, kokios jūs niekada anksčiau nežinojote. Kai viskas bus atnešta po Krauju, atnešta paklusnume Dievo Karalystei, tuomet bus tikras išlaisvinimas.

⁸⁷ Jėzus buvo pilnai, visiškas žmogus. Jis galėjo verkti kaip žmogus. Jis galėjo valgyti kaip žmogus. Jis galėjo būti pavargęs kaip žmogus. Jis buvo pilnai, visiškai žmogus, Savo fizinėje esybėje. Ir Savo Dvasioje Jis buvo pilnai, visiškas Dievas, taigi Jis padarė Savo kūną paklusnų Dvasiai, kuri buvo Jame. Suprantate, Jis buvo visai gundomas, kaip ir mes. Jis buvo žmogus, ne Angelas. Jis buvo žmogus. Jis turėjo troškimų ir pagundų, lygiai kaip ir mes turime. Biblijoje pasakyta, kad Jis turėjo. Jis buvo žmogus, ne Angelas, virš pagundos. Hebrajams 1 pasakyta, kad: „Jis buvo. . .“ Hebrajams 1:4 pasakyta: „Jis buvo padarytas žemesniu už Angelus“. Jis buvo žmogus, pilnumoje žmogus; ir Dievas paėmė tą pilnumoje esantį žmogų, kad atneštų visišką išlaisvinimą, ir Jis pripildė Jį Savo Dvasia. Šventoji

Dvasia buvo Jame, be saiko. Ir Jis buvo gundomas kaip ir mes. Ir Jis pilnumoje buvo Dievas. Jis įrodė tai, kai Jis prikėlė mirusius, kai Jis sustabdė gamtą, šelstančias jūras ir galingus vėjus. Kai Jis kalbėjo medžiams ir taip toliau, jie pakluso Jam. Jis, viduje, buvo Dievas. Ir Jis galėjo būti žmogumi, nes Jis buvo žmogus, bet Jis visiškai ir pilnumoje atidavė Save (kaip žmogus) į Dievo rankas, Dievo tarnavimui.

⁸⁸ Ir Jis yra mūsų pavyzdys. Mes esame vyrai ir moterys. Mes taip pat esame krikščionys. Ir jeigu Jis yra mūsų pavyzdys, tuomet pilnai atiduokime save į Šventosios Dvasios rankas, kad būtume pavaldūs Dievo Karalystei.

⁸⁹ Jis buvo visiškai žmogus; Jis buvo visiškai Dievas. Bet Jis atidavė Savo prigimtinės dalis Savo . . . ir Savo kūniškas dalis, ir Savo Paties mąstymą, ir Savo Paties darbus, ir Savo Paties rūpesčius, ir: „Aš darau tik tai, kas patinka Tėvui“. Štai taip. Visiškai išlaisvintas nuo žmogiškos esybės. Kunigai atėjo pas Jį, didys vyrai, ir pasakė: „Rabi, *toks-ir-toks*“, - ir bandė papirkti Jį į savo narystę ir denominaciją. Bet Jis buvo visiškai išlaisvintas, nes Jis pasitikėjo Dievu.

⁹⁰ Argi Psalmininkas nepasakė: „Tu išlaisvinsi Jį, nes Jis pilnumoje pasitikėjo Manimi“? Suprantate? „Aš išlaisvinsiu Savo Mylimąjį nuo šunų, nes Jis pasitikėjo Manimi“.

⁹¹ Vieną valandą, kai mes priartėsime prie gyvenimo kelionės pabaigos, aš noriu, kad tai būtų mano. Žinau, kad ir jūs norite, kad tai būtų jūsų. Aš noriu, kad Jis pasakytų: „Aš išlaisvinsiu jį iš mirties nasrų, nes jis pasitikėjo Manimi. Aš išlaisvinsiu jį iš kapo, prisikėlimo rytą, visiškai išlaisvinsiu jį, tiek sielą, kūną ir dvasią, nes jis pasitikėjo Manimi“.

⁹² Visi Jėzaus darbai buvo užbaigti. Viskas buvo pilnumoje, visiškai išlaisvinta. Jis visiškai išlaisvino raupsuotąjį nuo raupsų. Jis visiškai išlaisvino moterį, turinčią kraujoplūdžio problemą, nuo jos problemos. Jis visiškai išlaisvino pasaulį iš nuodėmės, kai Jis mirė atpirkimo dieną. Jis visiškai išlaisvino nuo kiekvienos nuodėmės. Jis išlaisvino Bažnyčią. Taigi, mums nėra reikalo gyventi kaip privilegijų neturintiems žmonėms. Mums nėra reikalo gyventi pralaimėjusių būsenoje, nes Jis nugalejo šėtoną ir paėmė visas kunigaikštystes ir valdžią, ir pajungė jas po Savo kojomis, ir jie neturi jokių teisėtų teisių valdyti jus. Mes esame krikščionys, pripildyti Šventąja Dvasia. Mums nereikia dikt- . . . kad šėtonas mums diktuočiau. Kristus mus išlaisvino, visiškai išlaisvinimas; išlaisvino mus iš pikto, išlaisvino mus iš nuodėmės, išlaisvino mus nuo įpročių, išlaisvino mus nuo apkalbų, išlaisvino mus nuo—nuo keiksmų, išlaisvino mus nuo visokių nepadorių dalykų. Jis visiškai mus išlaisvino ir paėmė mus į Savo šventas rankas; pilnas, visiškai išlaisvinimas.

⁹³ Jis pašalino mūsų ligas. Jis išlaisvino mus iš ligų, nes mes turime tam abstraktų poelgį. Aleliuja! „Nes Jis buvo sužeistas

už mūsų nusižengimus, Jo režiais mes buvome išgydyti“. Jis yra mūsų Gydytojas. Štai kodėl ta vargšė, nedidukė, poliomieliu serganti moteris, stengėsi pasirūpinti nuo vėžio mirštančiu vyru, ji įėjo į sferas Dievo Akivaizdoje. Ji turėjo tikėjimą. Ir ji. . . Gydytojai padarė viską, ką jie galėjo, taigi ji vykdė Dievo nurodymus ir buvo visiškai išlaisvinta.

⁹⁴ Mokiniai turėjo visišką išlaisvinimą, absoliučiai visišką išlaisvinimą. Kodėl? Nes jie pilnumoje ir visiškai buvo pripildyti Šventąja Dvasia. Kai jūs tik bažnyčios narys ir paspaudėte pastoriaus ranką, ar kažką. . . turėjote kažkokį nedidelį išgyvenimą, šokinėjant, šaukiant ar kalbant kalbomis, ar kažką kito; ir vis dar turite pagiežą savo širdyje, keistus poelgius, kalbate melą, rūkote, geidžiate moterų; kažkas dar neįvyko. Kažkas dar negerai. „Nes kas myli pasaulį ar pasaulio dalykus, jame nėra Dievo meilės“. Jūs buvote suklaidintas. „Iš jų vaisių jūs pažinsite juos“.

⁹⁵ Mes visi norime būti susivieniję kartu, su Šventąja Dvasia. Kiekvienas narys turėtų būti vienybėje vienas su kitu. Dievo meilė išlieta į mūsų širdis Šventąja Dvasia. Ji apvalo mus nuo visos neteisybės. Mes esame išlaisvinti nuo pasaulio dalykų. Jėzus pasakė: „Iš to visi žinos, kad jūs esate Mano mokiniai, kai turėsite meilę vienas kitam“, - kai vienas narys taip mylės kitą narį, kad galėtų mirti dėl jo.

⁹⁶ Kai prasideda vienas blogis, išoriniame pasaulyje, kai kurios moterys ateina ir sako: „Taigi, pažvelk, brangioji, būtų geriau, jei tu darytum *ta* ar darytum *ana*, dėvėtum *tai* ar dėvėtum *šitai*, ar darytum *tai*, ir pasitrauktum iš tos šventųjų velenėlių grupelės“, ar kažką panašaus, mes esame taip susijungę su Dievu!

⁹⁷ Jūs sakote: „Na, broli Branhamai, tai siaubinga pagunda“. Bet Kristus mirė būtent dėl to. Šėtonas nugalėtas. Mes norime visiško išlaisvinimo. Mes norime bažnyčios, kuri būtų tyra, švari ir nesutepta, ir nuplauta Avinėlio Krauju, ir pripildyta Šventąja Dvasia, su ženklais ir nuostabiais darbais, ir stebuklais. [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . kiekvienas visiškai išlaisvintas. [Tuščia vieta juostoje].

⁹⁸ Brangus Dieve, Tu nepriimi dalykų, jeigu jie nėra visiškai išlaisvinti. Tu negali priimti aukos, turinčios trūkumą. Tu niekada nepriimsi maldos, kai to asmens gyvenime yra nuodėmė. Tu tiesiog negali to padaryti, Viešpatie. Tu nedarei to praėjusiais amžiais, ir Tu negali to padaryti šiandien. Tačiau auka turi būti be dėmės. Viešpatie Dieve, kai mes guldome save ant aukuro, paaukota gyvenimą, pašalink iš mūsų, O Viešpatie, visas nuodėmės dėmes. Aš pilnumoje guldau ant altoriaus savo sielą, savo kūną ir savo jėgas, savo pastangas, kartu su šia bažnyčia šį rytą. Apvalyk mus Savo Krauju ir atleisk mums kiekvieną nuodėmę, kurią mes esame padarę. Ir te didinga Šventoji Dvasia taip stipriai įsitvirtina mumyse, ir te Jo Buvimas lydi mus

išeinant iš šios bažnyčios ši rytą, kad mes žinotume savyje, jog Jis atleido mums. Tuomet malda bus: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“. Suteik tai, Viešpatie.

⁹⁹ Dabar Tu būk šalia mūsų, palaimink mus ir saugok mus, kol mes vėl susitiksim vakariniame tarnavime. Te mes ateisime švariomis rankomis ir tyra širdimi, kad Tu neatmestum, nes mes norime pilno ir visiško išlaisvinimo nuo visko, Viešpatie, kas trukdytų mums būti pasaulio šviesa; žvake, kuri pastatyta ant kalvos, ne uždengta po gaubtu, bet žvake, kuri pastatyta ant kalvos, kuri teikia šviesą, kad nukreiptų žmonių žingsnius į teisingą kelią. Suteik tai, Tėve. Mes prašome to Jėzaus Vardu, ir Jo šlovei. Amen.

¹⁰⁰ Aš noriu paprašyti Doc. . . Manau, kad jis yra ten gale, ar yra vieno iš diakonų. Kad bažnyčia galėtų tai perskaityti, Doc, ateikite, idėkite tai į skelbimų lentą, kad bažnyčia galėtų pamatyti tai, kai jie išėdinės. Ir tuomet brolis Collins, jeigu jis yra čia. . . Ar yra brolis Collins? Paduokite jam štai šita.

¹⁰¹ Ir, gerai, pone, ir mes pažiūrėsime, kas. . . [Brolis Branhamas skaito raštelį—Red.] Kažkas nori asmeninio pokalbio. Tai visada suteikiama. Mes džiaugiamės.

Ir aš turiu pokalbius. Suprantate, tai, ką jums reikia padaryti, tai paskambinti mūsų numeriu. Mes—mes turėjome tiek daug problemų ten namuose, bažnyčia tai žino. Tai nepažįstami žmonės. Bažnyčia žino apie tai. Ten turėtų būti nedidelis popierėlis. . . Aš taip pat turėsiu jį patalpintą čia, bažnyčioje, atvykstantiems. Suprantate, jų tiek daug, kad mes negalime jais visais pasirūpinti, tik kai jie ateina pagal numerį. Suprantate? Ir mes. . . Jeigu jūs tiesiog paskambinsite BUtler 2-1-5-1-9, BUtler. [Telefono numeris buvo pakeistas—Red.] Ir bet kuris iš narių, kuris mato ką nors, kas nori, aš visada džiaugiuosi matydamas žmones. Bet mes turime įprastinę tvarką. Kai kurie jau paskambino, keletas, suprantate. Ir mes tiesiog priimame vieną po kito, kai mes ateiname. Tuomet yra. . . Būdavo, kad mes tiesiog atsitiktinai pataikydavome, bet kaip, praleisdavome, peršokdavome, žmonės grįždavo namo nusivylę ir visa kita. Dabar pas juos viskas tvarkoje. Ir štai apie ką mes dabar bandome kalbėti, suprantate, sutvarkyti viską, tiesiog tobulai.

Ir aš mielai pasimatysiu su šia brangia grupe, jei tik jie paskambins BUtler 2-15-19 (1-5-1-9), ir ponas Mercier ar ponas Goad, vienas, atsilieps telefonu ir tiksliai pasakys, kada jūs galite turėti susitikimą. Mes turime ten vietą, su oro kondicionieriumi, ir esame pasiruošę priimti žmones ir melstis už juos. Mes tiesiog laimingi, galėdami tai padaryti.

¹⁰² Taigi, priežastis, kodėl aš neateinu į bažnyčią, žmonės galvoja, kad stengiuosi išvengti žmonių; taip nėra. Aš stengiuosi, kad būtų tiksliai pagal tvarką. Suprantate? Štai kuo aš noriu

būti, tiesiog neišskiriant asmens. Kiekvienas asmuo, bet kas, bet kur, bet kuriuo laiku, suprantate; spalva, mokymas, neturi nieko bendro su tuo. Mes atvykstame tiesiai ten ir susitinkame su žmonėmis. Ir jeigu jie turi poreikį, mes pasiliegame su Dievu, kol tai bus išspręsta. Jeigu jie nori sužinoti ką nors apie susirinkimus, žinoma, mes tuo pasirūpiname ir pateikiame tai. Tai tik Šventosios Dvasios vedimas. Ir tai. . . Tokiu būdu, aš manau, kad tai teisinga, tai padaro tiesiog visus vienodus. Todėl nėra jokios išskirtinės pagarbos asmeniui, jokios išskirtinės pagarbos.

¹⁰³ Ar ši rytą yra žmonių, kurie atėjo, kad už juos pasimelstų, kurie serga ir nori, kad už juos pasimelstų? Gerai. Nėra.

Tuomet sudainuokime gerą dainą. . . garbinimui. Ką mes galime sudainuoti ši rytą? „Kas gali pašalinti mano nuodėmę?“ Žinote ją, Teddy? „Niekas, tiktai Jėzaus Kraujas“. Kas gali. . .

[Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Gerai, pone. Jūs norite, kad dabar už ją pasimelstų?

Aš pasimelsiu už šią moterį. Uždėkite rankas ant tos moters čia. Ar galėtumėte palenkti galvą kartu su manimi, dabar tyliai.

¹⁰⁴ Brangus Dieve, čia yra ponija, kuri labai serga. Mūsų sesuo paaukėjo savo kūną, netgi patraukdama vežį iš kitų, stovėdama prasilaūžime už kitus. Bet Tu išvadavai ją nuo to, Viešpatie, prieš kelias dienas, kai tie dalykai tapo žinomi. Tiesiog leisk jai pačiai tai sužinoti, tuomet, Viešpatie, ji žinos, kad tai ateina nuo Tavęs. Aš dedu ant jos rankas ir prašau malonės tai kitai moteriai, už kurią ji stovi. Te Dievo malonė, Šventosios Dvasios Jėga. . . Jeigu yra koks nors blogis mūsų širdyse, Viešpatie, pirmiausia apreiškš tai mums, tuomet mes eisime ir sutvarkysime tai. Tuomet mes žinome, kad mes turime Dievo palankumą, turime taiką su Dievu, mes gauname tai, ko prašome, nes mes neturime pasmerkimo. Suteik tai, Viešpatie. Jėzaus Vardu aš meldžiu. Amen.

Gerai.

Kas gali nuplauti mano nuodėmę?
Niekas, tik Jėzaus Kraujas;
Kas gali mane vėl padaryti sveiką?
Niekas, tik Jėzaus Kraujas.

O, brangi ta srovė
Kuri padaro mane baltu kaip sniegas;
Aš nežinau kito šaltinio,
Niekas, tik Jėzaus Kraujas;

¹⁰⁵ Kiek iš jūsų jaučia, kad visos jūsų nuodėmės yra po Krauju? Dabar sudainuokime tai iškeltomis rankomis.

Kas gali nuplauti mano nuodėmę?
Niekas, tik Jėzaus Kraujas;
Kas gali mane vėl padaryti sveiką?

Niekas, tik Jēzaus Kraujas.

Dabar, kai mes nuleidžiame rankas, paspauskime ranką vienas kitam aplinkui.

Brangi ta . . .

Teisingai, visur aplinkui.

. . . baltu kaip sniegas;
Aš nežinau kito šaltinio,
Niekas, tik Jēzaus Kraujas.

Ar jūs mylite Jį? Amen.

O, kaip aš myliu Jėzų,
O, kaip aš myliu Jėzų,

Dabar, stovėkite su tuo. Visi laikykitės Dievo.

Kaip aš myliu Jėzų,
Nes Jis pirmas pamilo mane.
Aš niekada neapleisiu . . .

59-0712 Visiškas Išlaisvinimas
Branhamo Maldos Namai
Džefersonvilis, Indianos JAV

LITHUANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org